

VAN VÁLASZ

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 31. szám, 2020. július 31.

Feladatukhoz híven, versengve szörnyülködtek a jobboldali *Sajtóklub* részvevői a fotón, amelyen egy fekete rátérdel egy kétéves kisgyerek nyakára. A látványt az amerikai tüntetéshullámhoz kötve, mint annak rémes üzenetét. S legazemberezve a nem kormánypárti médiát, amiért cinkosan elhallgatja az ilyesmit. A műsorvezető felidézte saját blogját, amelyben nekiront azoknak, akik szerint „ezekkel a nem tudom, micsodákkal naponta közösséget és szolidaritást vállalnak”. S felteszi szónoki kérdését: az ilyen térdelőkkel mi legyen? „A magukat újságíróknak nevező ki...ott bűnözőknek van válaszuk erre a kérdésre?”

Megkockáztatva éktelen haragját, azért én próbálkoznék egy válasszal. Egyfelől a világhálón keringő fotókat és videókat nem árt kételkedve kezelni. A nagy háborgást kiváltó nőverés például nem a mostani tüntetésekhez köthető, hanem egy évekkel ezelőtti személyi torzsalkodáshoz, ráadásul az ütlegelő sem férfi volt, hanem nő. Ha a Trump-kampány hirdetésébe bekerülhet fotó korábbi ukrajnai (!) rendőrverésről, a magánszorgalmúak sem lazíthatnak. A gyerek nyakára pedig a netet sajnos ellepő morbid viccelők egyike térdelt. Talán ekként hitte válaszolni a közösségi médiába és bulvárlapokba tucatjával bekerült fotókra, amelyeken fehérek, többnyire kamaszok „viccelnek” a barátjuk nyakára térdelve, utánozva a tüntetéshullámot elindító brutális rendőri tettet. Bornírt reagálások mindkét oldalon. De – bizvást elárulhatom – a magukat újságírónak nem alaptalanul nevezők nem is ezekkel vállalnak szolidaritást, hanem a rendőri brutalitás ellen (túlnyomóan békésen) tüntetőkkel. Hasonlóan az amerikai lakosság (bizony: a csendes többség) kétharmadához.